

Warszawa, 26 stycznia 2021 r.

Sygn. akt KR III R 3/19

DECYZJA nr KR III R 3a/19

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński,
Sławomir Potapowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 26 stycznia 2021 r.

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października
2003 r. nr oraz decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 24 listopada 2014 r.
nr , dotyczących udziału wynoszącego części nieruchomości
położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej 19/21, stanowiącej działkę ewidencyjną nr
z obrębu , dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie VI
Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora Prokuratury Regionalnej

w Warszawie, A L , M L , E M R: B
S S , M Z D – M , R J K , M
O , P: S K E M , P M E W
O – D , P A S , T S , M
O , M T B , K M B – C , I
C , K K C K M B – M
K: H M oraz K C

dotyczących udziału wynoszącego części nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej 19/21. Postanowienie Komisji zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 4 kwietnia 2019 r.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2019 r. zawiadomiono Prezydenta m.st. Warszawy o wszczęciu przez Komisję postępowania rozpoznawczego w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej 19, w trybie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Zawiadomieniami z dnia 29 maja 2019 r., 22 sierpnia 2019 r., 5 listopada 2019 r., 19 grudnia 2019 r. poinformowano strony o przedłużeniu postępowania rozpoznawczego – odpowiednio – do dnia 31 sierpnia 2019 r., 31 października 2019 r., 31 grudnia 2019 r., 31 marca 2019 r. Zawiadomienia zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 30 maja 2019 r., 23 sierpnia 2019 r., 5 listopada 2019 r. oraz w dniu 23 grudnia 2019 r.

Zawiadomieniem z dnia 27 lutego 2020 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 28 lutego 2020 r.

Zawiadomieniami z dnia 19 marca 2020 r., 27 maja 2020 r., 28 września 2020 r. oraz 30 listopada 2020 r. poinformowano strony o przedłużeniu postępowania rozpoznawczego – odpowiednio – do dnia 31 maja 2020 r., 31 lipca 2020 r., 30 listopada 2020 r. oraz do dnia 31 stycznia 2021 r. Zawiadomienia zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 30 lipca 2020 r., 29 września 2020 r. oraz 30 listopada 2020 r.

Zawiadomieniem z dnia 8 stycznia 2021 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 8 stycznia 2021 r.

Jednocześnie z zawiadomieniami pouczano strony, że przedmiotowe zawiadomienia uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ich ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej.

W dniu 22 stycznia 2021 r. Społeczna Rada wydała opinię nr w przedmiocie decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 23 października 2003 r. nr , wnosząc o stwierdzenie nieważności decyzji. W ocenie Społecznej Rady decyzję wydano z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ została ona skierowana do osoby zmarłej, tj. Z R , a jednocześnie Prezydent m. st. Warszawy pozbawił spadkobierców Z R prawa do udziału w

postępowaniu administracyjnym zakończonym tą decyzją. Ponadto, Społeczna Rada podniosła, że działanie Prezydenta m. st. Warszawy było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, którym powinna być dbałość o majątek publiczny i piecza nad nim.

II

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości

1.1. Nieruchomość warszawska położona przy ulicy Kaliskiej 19/21 o powierzchni m² objęta jest dawną księgą hipoteczną numer . Wykorzystywana była m.in. na potrzeby gospodarstwa ogrodniczego. Część ww. nieruchomości warszawskiej zabudowana była budynkiem – domem murowanym trzypiętrowym, podpiwniczonym. Budynek wykorzystywany był jako mieszkanie właściciela gospodarstwa (parter – mieszkanie wieloizbowe), zawierał także mieszkania czynszowe, a w suterenie mieszkanie dozorczy i służbowe. Ponadto wykorzystywany był jako magazyny zbiorów ogrodniczych.

1.2. Podczas działań wojennych budynek posadowiony na nieruchomości gruntowej przy ul. Kaliskiej 19/21 uległ znacznym uszkodzeniom. Do momentu spalenia jego zużycie szacowano na 16%. Następnie został rozbity i wypalony na skutek użycia pocisków i bomb. Przyjęto stopień zniszczenia wynoszący 76% - 78%. Zgodnie z opinią Biura Odbudowy Stolicy, Wydział Urbanistyki budynek przy ul. Kaliskiej 19/21 mógł być odbudowany na stałe przy zachowaniu dawnej wysokości oraz po opracowaniu elewacji zachodniej ściany szczytowej.

1.3. Dawna nieruchomość warszawska oznaczona numerem hipotecznym odpowiada m.in. nieruchomościom uregulowanym aktualnie w księdze wieczystej nr prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, VI Wydział Ksiąg Wieczystych, składającej się z działki ewidencyjnej nr z obrębu o powierzchni m² oraz w księdze wieczystej nr prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, VI Wydział Ksiąg Wieczystych, składającej się z działek ewidencyjnych nr z obrębu o pow. m² oraz nr z obrębu o pow. m². Dawnej nieruchomości warszawskiej oznaczonej numerem hipotecznym odpowiadają także części aktualnych działek ewidencyjnych o numerach: oraz z obrębu .

1.4. Część nieruchomości warszawskiej zabudowana przedwojennym budynkiem położonym przy ul. Kaliskiej 19/21 oznaczona jest aktualnie jako działka ewidencyjna nr z obrębu o powierzchni m². Jej stan prawny uregulowany został w księdze wieczystej nr . W odniesieniu do dwunastu lokali mieszkalnych znajdujących się w budynku posadowionym na przedmiotowej nieruchomości, w latach 1978 – 1980, dokonano wyodrębnienia i przeniesienia na rzecz osób fizycznych prawa własności. Są to lokale o numerach: , , , , , , , , , i , których stan prawny uregulowany został w prowadzonych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, VI Wydział Ksiąg Wieczystych księgach wieczystych o numerach: (prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr , w dziele II-gim jako właścicieli ujawniono E K – M oraz P M); (prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr , w dziele II-gim jako właściciela ujawniono M O); (prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr , w dziele II-gim jako właściciela ujawniono P S); (prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr , w dziele II-gim jako właścicieli ujawniono K H M oraz K M B – M); (prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr , w dziele II-gim jako właściciela ujawniono J R K); (prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr , w dziele II-gim jako właścicieli ujawniono T S oraz M O); (prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr , w dziele II-gim jako właściciela ujawniono M L); (prowadzonej dla lokalu mieszkalnego nr , w dziele II-gim jako właściciela ujawniono P S); (prowadzonej dla lokalu nr , w dziele II-gim jako właściciela ujawniono K C); (prowadzonej dla lokalu nr , w dziele II-gim jako właściciela ujawniono T M B); (prowadzonej dla lokalu nr , w dziele II-gim jako właściciela ujawniono E W O – D); (prowadzonej dla lokalu nr , w dziele II-gim jako właścicieli ujawniono K M C , I C , K K C).

1.5. W aktualnym stanie prawnym dla nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 nie obowiązuje żaden plan miejscowy. Nieruchomość znajduje się w granicach obszaru objętego sporządzanym projektem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu Placu

Narutowicza (na mocy uchwały Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 20 marca 2014 r. w sprawie przystąpienia do sporządzania w/w miejscowego planu).

2. Przedwojenni właściciele nieruchomości oraz ich następcy prawni

2.1. Przedwojenną właścicielką nieruchomości warszawskiej nr o powierzchni m² była M E R na podstawie spadku po M K na mocy aktów zeznanych w dniu 5/18 października 1901 roku za N przed notariuszem O. Z oraz w dniu 27 października/9 listopada 1912 roku za N przed notariuszem K. D w Warszawie. Ujawnienie przysługiwania własności M E R w księdze hipotecznej dokonano na podstawie wniosku z dnia 21 października 1912 r. i decyzji z dnia 9 listopada 1912 r.

2.2. Dnia 15 lutego 1947 r. zmarła M E R. Zgodnie z postanowieniem Sądu Grodzkiego Oddziału VII Cywilnego w Warszawie sygn. akt VII Sp. z dnia 20 października 1948 roku prawa do spadku nabyli R R Z R M E R i T L – w 1/4 części każde z nich.

Dnia 27 marca 1947 r. zmarł R R. Zgodnie z ww. postanowieniem prawa do spadku po nim nabyli: M R (z domu B , w częściach), Z G R (w częściach) oraz W D M (z domu R , w częściach).

Dnia 29 czerwca 1950 r. zmarła M E R. Zgodnie z postanowieniem Sądu Powiatowego dla m.st. Warszawy Wydziału I Niespornego sygn. akt z dnia 21 kwietnia 1960 r. prawa do spadku nabyli: Z R (w części), T L (w części), Z G R (w części) oraz W D – M: (z domu R , w części).

Dnia 22 stycznia 1978 r. zmarła M R (z domu B). Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Wydziału V Cywilnego sygn. akt z dnia 18 czerwca 1979 r. prawa do spadku nabyła M Z M w całości.

Dnia 3 maja 1990 r. zmarł Z R. Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Wydziału III Cywilnego sygn. akt z dnia 14 grudnia 1993 r. prawa do spadku nabyli: S R (w częściach), T

L i (w częściach), W D M (w części) oraz Z G R (z domu R , w części).

Dnia 27 października 2002 r. zmarła Z R (z domu R) vel Z M R (z domu R) vel S R . Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza z dnia 22 lutego 2006 r. sygn. akt [] prawa do spadku nabyli B Z S (z domu R , w 1/3 części), E M R (w części) oraz P. J R (w części).

Dnia 20 kwietnia 2007 r. zmarła S R . Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 2 kwietnia 2012 r. sygn. akt [] prawa do spadku nabył T L w całości.

Dnia 13 października 2007 r. zmarła W D – M . Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 19 marca 2008 r. sygn. akt [] prawa do spadku nabyła w całości M D – M

Dnia 10 kwietnia 2010 r. zmarł T L . Zgodnie z aktem poświadczenia dziedziczenia z dnia 29 kwietnia 2010 r. Repertorium A Nr [] prawa do spadku nabyli M L i A L .

Dnia 3 października 2011 r. zmarł P J R . Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 30 października 2012 r. sygn. akt [] prawa do spadku nabyły: E M R (w części) oraz B S S (w części).

Aktualnie spadkobiercami przedwojennej właścicielki nieruchomości są: M L , A L , M D – M , E M R oraz B S S

3. Postępowanie dekretowe

3.1. Nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Kaliskiej 19/21 była objęta działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. Nr 50 poz. 279, dalej: dekret).

Z dniem 21 listopada 1945 r., tj. z dniem wejścia w życie dekretu, nieruchomości warszawskie, w tym nieruchomość przy ul. Kaliskiej 19/21, na podstawie art. 1 dekretu, przeszły na własność Gminy m. st. Warszawy, a następnie na własność Skarbu Państwa.

Objęcie gruntu położonego przy ul. Kaliskiej 19/21 w posiadanie przez Gminę m. st. Warszawy nastąpiło na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez gminę m.st. Warszawy (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 43) w dniu 25 listopada 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w treści Dziennika Urzędowego Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. Termin złożenia wniosku dekretowego upływał w dniu 25 maja 1949 r.

3.2. W dniu 16 lutego 1949 r. (data wpływu wniosku widniejąca na prezentacie) M E R , Z R i T L , reprezentowani przez adwokata M B wystąpili z wnioskiem o przyznanie prawa własności czasowej za czynszem symbolicznym do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej 19/21, opatrzonym datą 13 października 1948 r. Do wniosku zostało załączone zaświadczenie Oddziału Ksiąg Wieczystych, Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia 14 października 1948 r. nr , w którym zapisano, że zgodnie ze stanem działu I i II wykazu hipotecznego nieruchomości nr nieruchomość położona jest przy ul. Niemcewicza, zawiera powierzchni m², tytuł własności uregulowany jest jawnym wpisem na imię M E R . Umieszczona na wniosku prezentata potwierdza, że została pobrana opłata manipulacyjna od wniosku w wysokości 3000 zł, asygnata przychodowa .

3.3. Orzeczeniem administracyjnym z dnia 20 czerwca 1951 r. znak ca Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie, po rozpatrzeniu wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, odmówiło przyznania prawa własności czasowej gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Kaliskiej 19/21, nr hipoteczny , z jednoczesnym stwierdzeniem, że wszystkie budynki znajdujące się na powyższym gruncie przeszły na własność Skarbu Państwa. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia wskazano, że na gruncie nieruchomości warszawskiej znajduje się czteropiętrowy budynek murowany zawierający 40 lokali, który został odbudowany przez Centralny Zarząd Grafików. Wskazano przy tym, iż pozostawienie tego rodzaju budynku w rękach prywatnych po objęciu gruntu przez Gminę m.st. Warszawy byłoby popieraniem własności typowo kapitalistycznej. Zaznaczono przy tym, iż sprawa odszkodowania zostanie załatwiona na zasadach określonych w art. 7, 8 i 9 dekretu.

4. Stosunki właścicielskie nieruchomości przy ul. Kaliskiej 19/21

4.1. Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz.U. Nr 14, poz. 130, ze zm.) na skutek zniesienia gminy m.st. Warszawy, jej majątek stał się z mocy prawa majątkiem Skarbu Państwa.

W wykonaniu orzeczenia Prezydium Rady Narodowej z dnia 20 czerwca 1951 r. Wydział Polityki Budowlanej Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie pismem opatrzonym datą 25 czerwca 1951 r. zawiadomił wnioskodawców dekretowych, iż termin objęcia budynków znajdujących się na przedmiotowej nieruchomości przez Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie został wyznaczony na dzień 21 lipca 1951 r. na godz. 10.30. Powyższe zostało wykonane na mocy protokołu z dnia 21 lipca 1951 r.

Wnioskiem z dnia 17 września 1955 r. skierowanym do Sądu Powiatowego dla Warszawy – Pragi, III Wydział Ksiąg Publicznych, Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie – Stołeczny Zarząd Budynków Mieszkalnych i Terenów, zwrócił się o przepisanie w księdze wieczystej na rzecz Skarbu Państwa tytułu własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kaliskiej 19/21 oznaczonej Nr hip. .

Postanowieniem z dnia 7 października 1955 r. Dz. Kw. nr Sądu Powiatowego dla Warszawy – Pragi w Warszawie, Wydział III Ksiąg Publicznych, dokonano wpisu przeniesienia prawa własności nieruchomości położonej w Warszawie o nr hip. na rzecz Skarbu Państwa. Jako jedną z podstaw wpisu w dziale II-gim księgi wieczystej wskazano orzeczenie Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. nr . Wpisu dokonano w dniu 24 lutego 1956 r.

Na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 13 lutego 1978 r. w państwowym Biurze Notarialnym w Warszawie, Repertorium A nr , Skarb Państwa sprzedał lokal mieszkalny numer w nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 M E i Z K małżonkom P z jednoczesnym oddaniem części gruntu w użytkowanie wieczyste.

Na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 18 lutego 1978 r. w państwowym Biurze Notarialnym w Warszawie, Repertorium A nr , Skarb Państwa sprzedał lokal mieszkalny numer w nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 W I K z jednoczesnym oddaniem części gruntu w użytkowanie wieczyste.

Na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 28 lutego 1978 r. w państwowym Biurze Notarialnym w Warszawie, Repertorium A nr , Skarb Państwa sprzedał lokal mieszkalny numer w nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 Z W z jednoczesnym oddaniem części gruntu w użytkowanie wieczyste.

Na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 12 sierpnia 1978 r. w państwowym Biurze Notarialnym w Warszawie, Repertorium A nr , Skarb Państwa sprzedał lokal mieszkalny numer w nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 Z J i H Z małżonkom K z jednoczesnym oddaniem części gruntu w użytkowanie wieczyste.

Na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 9 stycznia 1979 r. w państwowym Biurze Notarialnym w Warszawie, Repertorium A nr , Skarb Państwa sprzedał lokal mieszkalny numer w nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 W M z jednoczesnym oddaniem części gruntu w użytkowanie wieczyste.

Na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 18 maja 1979 r. w państwowym Biurze Notarialnym w Warszawie, Repertorium A nr , Skarb Państwa sprzedał lokal mieszkalny numer w nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 F i M S małżonkom S z jednoczesnym oddaniem części gruntu w użytkowanie wieczyste.

Na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 4 kwietnia 1980 r. w państwowym Biurze Notarialnym w Warszawie, Repertorium A nr , Skarb Państwa sprzedał lokal mieszkalny numer w nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 F J i H J małżonkom K z jednoczesnym oddaniem części gruntu w użytkowanie wieczyste.

Na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 17 kwietnia 1980 r. w państwowym Biurze Notarialnym w Warszawie, Repertorium A nr , Skarb Państwa sprzedał lokal mieszkalny numer w nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 J Z W z jednoczesnym oddaniem części gruntu w użytkowanie wieczyste.

Zawarcie ww. umów sprzedaży lokali zostało poprzedzone wydaniem decyzji administracyjnych.

Ponadto w okresie od 25 października 1983 r. do 21 maja 1990 r. na podstawie umów sprzedaży lokalu i oddania w użytkowanie wieczyste części terenu doszło do wyodrębnienia własności czterech kolejnych lokali usytuowanych w budynku przy ul. Kaliskiej 19/21 o numerach: (umowę zawarto 12 kwietnia 1990 r.), (umowę zawarto 13 kwietnia 1984 r.), 16 (umowę zawarto 21 maja 1990 r.) oraz (umowę zawarto 21 maja 1990 r.).

Łącznie wyodrębniono i przeniesiono własność dwunastu lokali mieszkalnych o numerach: , , , , , , , , , , oraz Część z ww. lokali mieszkalnych była następnie przedmiotem obrotu cywilnoprawnego.

4.2. Decyzją z dnia 9 czerwca 1992 r. nr (znak:) Wojewoda Warszawski, na podstawie art. 18 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32 poz. 191 i Nr 43 poz. 253) stwierdził, że Dzielnicą – Gmina Warszawa Ochota nabyła z mocy prawa w dniu 27 maja 1990 r. nieodpłatnie własność nieruchomości, położonej w Warszawie przy ulicy Kaliskiej 19/21, oznaczonej w ewidencji gruntów w jednostce ewidencyjnej Warszawa Ochota, obręb ewidencyjny , nr działki ewidencyjnej , o powierzchni m², z zabudową budynkiem mieszkalnym z wyłączeniem dwunastu sprzedanych lokali mieszkalnych.

Decyzją z dnia 26 lutego 2007 r. nr (znak:) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji stwierdził nieważność ww. decyzji Wojewody Warszawskiego z dnia 9 czerwca 1992 r. nr (znak:). Decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji stała się ostateczna.

5. Stwierdzenie nieważności orzeczenia Prezydium Rady Narodowej

Pismem z dnia 10 czerwca 1996 r. skierowanym do Ministerstwa Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa T L wystąpił z wnioskiem o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak L.dz. o odmowie ustanowienia prawa własności czasowej gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 nr hipoteczny w trybie art. 156 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej także jako: „K.p.a.”). W treści wniosku zawarto także informację o uprzednim złożeniu wniosku o analogicznym brzmieniu w Urzędzie Dzielniczy Ochota, jednakże bez wskazywania daty. W

ocenie wnioskodawcy ww. orzeczenie rażąco naruszało prawo, gdyż w uzasadnieniu zawarte zostało stwierdzenie, iż „pozostawienie tego rodzaju budynku w rękach prywatnych po objęciu przez Gminę m.st. Warszawy byłoby popieraniem własności typowo kapitalistycznej”. Ponadto w treści pisma zawarto wniosek o niezwłoczne wstrzymanie wszelkich działań mających na celu rozdysponowanie nieruchomością na podstawie art. 159 K.p.a.

Pismem z dnia 1 lipca 1996 r. Ministerstwo Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa wezwało do uzupełnienia wniosku poprzez dołączenie postanowienia sądowego o stwierdzeniu nabycia spadku po poprzednich właścicielach nieruchomości oraz pierwotnego tytułu własności nieruchomości.

Pismem z dnia 19 maja 1997 r., skierowanym do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie adwokat J. S., działający w imieniu T. L., ponowił wniosek o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak o odmowie ustanowienia użytkownika wieczystego gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 nr hipoteczny. W uzasadnieniu wskazano m.in., iż w uzasadnieniu ww. orzeczenia pominięto treść dekretu odwołując się przede wszystkim do kwestii ustrojowych oraz nie wzięto pod uwagę okoliczności zabudowania budynkiem jedynie niewielkiej części nieruchomości warszawskiej. Do wniosku dołączono m.in. zaświadczenie z księgi wieczystej oraz odpis postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku.

Pismem z dnia 18 lipca 1997 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, działając na podstawie art. 65 § 1 K.p.a., przekazało ww. wniosek adwokata J. S., działającego w imieniu T. L., do rozpatrzenia zgodnie z właściwością Prezesowi Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast.

Pismem z dnia 7 grudnia 1998 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast, działając na podstawie art. 65 § 1 K.p.a., przekazał ww. wniosek adwokata J. S., działającego w imieniu T. L., do rozpatrzenia zgodnie z właściwością Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu w Warszawie. W uzasadnieniu odwołano się do postanowienia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1997 r. o rozstrzygnięciu negatywnego sporu kompetencyjnego pomiędzy Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Warszawie, a Ministrem Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, którego kompetencje w zakresie

objętym sporem kompetencyjnym przejął z dniem 1 stycznia 1997 r. Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast.

Decyzją z dnia 22 listopada 1999 r. (sygn. akt) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, działając na podstawie art. 156 § 1 pkt 1 K.p.a., orzekło o stwierdzeniu nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak o odmowie ustanowienia użytkownika wieczystego gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 nr hipoteczny w części dotyczącej działek nr , , -cz. z obręb stanowiących wówczas własność Gminy Warszawa Centrum. W pozostałej części Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, działając na podstawie art. 19 K.p.a., uznało się za niewłaściwe do rozpoznania wniosku o stwierdzenie nieważności i przekazało sprawę do rozpatrzenia zgodnie z właściwością Wojewodzie Mazowieckiemu.

6.2. Pismem z dnia 25 stycznia 2000 r. Wojewoda Mazowiecki, odwołując się do postanowienia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1999 r. o znaku: rozstrzygającego negatywny spór kompetencyjny pomiędzy Wojewodą Mazowieckim a Prezesem Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast i wskazującego Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast jako organ właściwy do prowadzenia postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznych wydanych przez Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie o odmowie przyznania prawa własności czasowej do gruntów warszawskich stanowiących własność Skarbu Państwa, przekazał ww. wniosek adwokata J S , działającego w imieniu T L o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak w części dotyczącej nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa oznaczonej wówczas w ewidencji gruntów jako działki nr , -cz., -cz. oraz cz. z obrębu .

Pismem z dnia 29 lutego 2000 r. adwokat J S , działający wówczas w imieniu wszystkich spadkobierców dawnej właścicielki nieruchomości warszawskiej objętej orzeczeniem administracyjnym Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak: , oświadczył, że wycofuje wniosek o stwierdzenie nieważności ww. orzeczenia w części dotyczącej działek stanowiących własność Skarbu Państwa oraz wniósł o umorzenie postępowania administracyjnego w tej części.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2000 r. znak: Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast orzekł o umorzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak: w części dotyczącej nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa oznaczonej jako dz. ew. nr cz., nr -cz., nr oraz nr -cz. z obrębu .

6. Decyzje reprivatyzacyjne Prezydenta m.st. Warszawy

6.1. Decyzją z dnia 23 października 2003 r. nr Prezydent m.st. Warszawy: 1) ustanowił na 99 lat użytkowanie wieczyste do udziału wynoszącego „części gruntu” o pow. m² oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu , uregulowanego wówczas w księdze wieczystej KW nr , położonego w Warszawie przy ul. Kaliskiej 19/21 na rzecz: T L w części, Z R w części, W D – M w części, M M w części oraz S R w części – wszystkich niepodzielnie; 2) ustalił „czynsz symboliczny” z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w pkt 1 decyzji w wysokości zł (słownie: sześćset siedemnaście złotych) – stanowiący % ceny gruntu – płatny na konto Urzędu m. st. Warszawy BPH S.A. XVIII O/Warszawa nr , z góry w terminie do 31 marca każdego roku, z zastrzeżeniem, że czynszu tego nie pobiera się za rok, w którym zostało ustanowione prawo użytkowania wieczystego; 3) odmówił T L , Z R , W D – M , M M oraz S R ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego „części gruntu” o pow. o pow. m² oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu .

6.2. Decyzją z dnia 26 kwietnia 2006 r. nr wydaną na podstawie art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (dalej jako: „K.p.a.”) Prezydent m. st. Warszawy zmienił pierwsze zdanie w pkt. 1 ww. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r. nr w ten sposób, że w miejsce zmarłej w dniu 27 października 2002 r. Z G R (z domu R) vel Z M R (z domu R) za uprawnionych do uzyskania prawa użytkowania

wieczystego gruntu do udziału wynoszącego części o pow. m² uznano: B Z S (w części), E M R (w części) oraz P J R (w części). Ponadto, zgodnie z decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 26 kwietnia 2006 r. niezmiennie za uprawnionych do uzyskania prawa użytkowania wieczystego ww. gruntu uznawano: T L (w części), W D – M (w części), M M (w części) oraz S R (w części).

6.3. Postanowieniem Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 24 października 2006 r. nr sprostowano oczywistą omyłką pisarską w decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr z dnia 26 kwietnia 2006 r. wpisując w miejsce słów M M słowa M D – M (w każdym miejscu, gdzie występowały w treści decyzji).

6.4. Decyzją z dnia 24 listopada 2014 r. nr wydaną na podstawie art. 155 K.p.a. Prezydent m. st. Warszawy orzekł o: 1) uchyleniu decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr z dnia 26 kwietnia 2006 r. sprostowanej postanowieniem Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 24 października 2006 r. nr ; 2) zmianie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr z dnia 23 października 2003 r. zarówno w zakresie dotyczącym ustalenia stron postępowania (adresatów decyzji), jak i w zakresie dotyczącym powierzchni nieruchomości wskazanej w osnowie decyzji oraz wysokości czynszu symbolicznego. W miejsce osób pierwotnie wskazanych w treści decyzji nr z dnia 23 października 2003 r. jako uprawnionych do uzyskania prawa użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu do udziału wynoszącego części uznano: A L (w części), M L (w części), E M R (w części), B S S (w części) oraz M Z D – M (w części). Czynsz symboliczny ustalono w kwocie zł. Przyjęto przy tym, iż powierzchnia nieruchomości oznaczonej jako dz. ew. nr z obrębu wynosi n². Odmówiono jednocześnie A L , M L , E M R , B S S , M Z D – M ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego części gruntu o pow. m² oznaczonego jako dz. ew. nr z obrębu .

7. Stan prawny nieruchomości po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnych

7.1. Zgodnie z umową z dnia 10 marca 2015 zawartą w formie aktu notarialnego Repertorium A Miasto Stołeczne Warszawa, reprezentowane przez G C J – F oraz B T D – R w wykonaniu ostatecznej decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr z 23 października 2003 r., zmienionej ostateczną decyzją Prezydenta m. st. Warszawy nr z dnia 24 listopada 2014 r., oddało udział wynoszący w nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr w użytkowanie wieczyste na okres 99 lat, to znaczy do dnia dziesiątego marca dwa tysiące sto czternastego roku (10-03-2114), z przeznaczeniem na cele zgodne z planem zagospodarowania przestrzennego albo z ostateczną decyzją o warunkach zabudowy, na rzecz: 1) A L w udziale wynoszącym 1861/10000 (jeden tysiąc osiemset sześćdziesiąt jeden dziesięciotysięcznych) części; 2) M L - w udziale wynoszącym 1861/10000 (jeden tysiąc osiemset sześćdziesiąt jeden dziesięciotysięcznych) części; 3) E R w udziale wynoszącym 565/10000 (pięćset sześćdziesiąt pięć dziesięciotysięcznych) części; 4) B S w udziale wynoszącym 565/10000 (pięćset sześćdziesiąt pięć dziesięciotysięcznych) części; 5) M D - M w udziale wynoszącym 1529/10000 (jeden tysiąc pięćset dwadzieścia dziewięć dziesięciotysięcznych) części, a M L działający w imieniu własnym oraz w imieniu A L , J S działający w imieniu E R i B S oraz M D – M wyrazili na to zgodę.

7.2. Aktualnie nieruchomość oznaczona jako działka ewidencyjna nr z obrębem o powierzchni m², której stan prawny uregulowany został w księdze wieczystej nr pozostaje własnością Miasta Stołecznego Warszawy. W treści księgi wieczystej jako użytkownicy wieczysti nadal wymienione są osoby fizyczne, z którymi Miasto Stołeczne Warszawa zawarło w dniu 10 marca 2015 r. umowę o oddanie w użytkowanie wieczyste na okres 99 lat (tj. do dnia 10 marca 2114 r.) udziału wynoszącego części w nieruchomości – tj.: A L (w udziale wynoszącym części), M L (w udziale wynoszącym części), E R (w udziale wynoszącym części), B S (w udziale wynoszącym części) oraz M D – M (w udziale wynoszącym części). Ponadto współużytkownikami wieczystymi pozostają także właściciele wyodrębnionych lokali

administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak [redacted] o odmowie ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Kaliskiej 19/21 nr hipoteczny [redacted] w części dotyczącej działek nr [redacted]-cz., [redacted]-cz. z obrębu [redacted] stanowiących wówczas własność Gminy Warszawa Centrum. Kolejną okolicznością skutkującą wystąpieniem szkody po stronie powodowej był brak możliwości ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr [redacted] z obrębu [redacted] o pow. [redacted] m², zabudowanego budynkiem przy ul. Kaliskiej 19/21, co do udziału wynoszącego [redacted] części gruntu. Udział w użytkowaniu wieczystym gruntu wynoszący 0,3619 części był bowiem na dzień wydania decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 23 października 2003 nr [redacted] prawem związanym z prawem własności dwunastu lokali mieszkalnych w budynku przy ul. Kaliskiej 19/21, która to własność została wyodrębniona jeszcze przed wydaniem przez Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie decyzji z dnia 22 listopada 1999 r. (sygn. akt [redacted]) stwierdzającej nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 20 czerwca 1951 r. znak [redacted]. Innymi słowy brak możliwości reprivatyzacji gruntu oznaczonego jako działka ewidencyjna nr [redacted] z obrębu [redacted] o pow. [redacted] m² w udziale [redacted] części stanowił źródło szkody po stronie powodów.

8. Zgromadzony materiał dowodowy

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, tj.: akt własnościowych dotyczących postępowania zainicjowanego wnioskiem dekretowym; akt Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy dotyczących postępowań administracyjnych stanowiących kontynuację postępowania z wniosku dekretowego o ustanowienie własności nieruchomości położonej przy ul. Kaliskiej 19/21; akt postępowań prowadzonych przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Warszawie (sprawy prowadzone pod sygnaturami: [redacted]

[redacted]); akt księgi hipotecznej Nr [redacted]; akt księgi wieczystej nr [redacted] uwierzytelnionych kopii dokumentów przekazanych przez Archiwum Państwowe w Warszawie; akt postępowania sądowego o stwierdzeniu nabycia praw do spadku (sygn. akt [redacted]) oraz odpisów aktów notarialnych przesłanych z akt ksiąg wieczystych KW [redacted] oraz [redacted]

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Rażące naruszenie prawa poprzez skierowanie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r. nr do osoby zmarłej

1.1. W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r. nr została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

Pojęcie rażącego naruszenia prawa pojawia się w art. 156 § 1 pkt 2 *in fine* k.p.a., gdzie jest jedną z przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnych. W orzecznictwie oraz doktrynie przyjmuje się, że o rażącym naruszeniu prawa można mówić tylko wówczas gdy proste zestawienie treści rozstrzygnięcia z treścią zastosowanego przepisu prawa wskazuje na ich oczywistą niezgodność (vide: wyrok NSA z dnia 12 grudnia 1988r., w sprawie III SA 481/88 niepubl.; J.Jendrośka, B.Adamiak, Zagadnienie rażącego naruszenia prawa w postępowaniu administracyjnym, PiP 1986, z. 1 s. 69 i nast.; J.Borkowski, Głosa do wyroku NSA z dnia 19 listopada 1992r. sygn. akt SA/Kr 914/92, PS 1994, nr 7-8, s. 163 i nast.). W konsekwencji traktowanie naruszenia prawa jako rażące może mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdy jego waga jest znacznie większa niż stabilność ostatecznej decyzji. Przy czym podkreśla się także, że rażące naruszenie prawa to takie, które jest niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności (vide: A.Zieliński, O rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 Kpa. Polemiki, PiP 1986, z 2 s. 104 i nast.; wyrok NSA z dnia 6 sierpnia 1984r. sygn. akt II SA 737/84, GAP 1988, nr 18, s. 45).

O rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz racje ekonomiczne lub gospodarcze - skutki, które wywołuje decyzja (na temat tego pojęcia por. M. Sieniuc, Rażące naruszenie prawa w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w: Kodyfikacja postępowania administracyjnego, Na 50-lecie k.p.a., red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 709-718 i tam powołane judykaty). Oczywistość naruszenia prawa polega na rzucającej się w oczy sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia, a przepisem prawa stanowiącym jego podstawę prawną. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - skutki gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których

wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organ praworządneho państwa (tak wyrok NSA z dnia 6 czerwca 2017 r., II OSK 2506/16, LEX nr 2366925).

W ocenie Komisji w niniejszej sprawie doszło do wydania decyzji administracyjnej z rażącym naruszeniem prawa. W literaturze wskazuje się, że pojęcie "prawo" w zwrocie "rażące naruszenie prawa" powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski, w: Adamiak, Borkowski, Komentarz, 2009, s. 599). Podobne stanowisko reprezentuje orzecznictwo (vide: wyrok WSA w Rzeszowie z 8 maja 2014 r. II SA/Rz 194/14, Legalis, gdzie stwierdzono, że: „Naruszenie prawa to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą”).

W orzecznictwie jak i piśmiennictwie, ukształtował się pogląd, wedle którego z rażącym naruszeniem prawa przepisów proceduralnych mamy do czynienia w przypadku, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. Można by zatem mówić o rażącym ich naruszeniu wówczas, gdy w sposób nie budzący wątpliwości, a więc oczywisty, nie zastosowano by ich w trakcie prowadzonego postępowania lub zastosowano by je oczywiście nieprawidłowo. Naruszenie prawa procesowego w sposób rażący to takie naruszenie, które prowadzić musi do podjęcia wadliwego rozstrzygnięcia z tego właśnie powodu, musi przekładać się bezpośrednio na treść decyzji i musi w niej tkwić (vide: wyrok NSA z dnia 13 października 2016 r., II OSK 3347/14, LEX nr 2169138).

1.2. Komisja w toku przeprowadzonego postępowania rozpoznawczego ustaliła, że w pkt I. decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 23 października 2003 r. nr [] Prezydent m. st. Warszawy ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego [] „części gruntu” o pow. [] m² oznaczonego jako działka ewidencyjna nr [] z obrębu [] uregulowanego wówczas w księdze wieczystej KW nr [], położonego w Warszawie przy ul. Kaliskiej 19/21 na rzecz:

- 1) T[] L[] w [] części;
- 2) Z[] R[] w [] części;
- 3) W[] D[] – M[] w [] części;

4) M: M w części;

5) S R w części,

– wszystkich niepodzielnie.

W punkcie II ustalił „czynsz symboliczny” z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w pkt 1 decyzji w wysokości 617 zł (słownie: sześćset siedemnaście złotych) – stanowiący 0,3 % ceny gruntu – płatny na konto Urzędu m. st. Warszawy BPH S.A. XVIII O/Warszawa nr 10601028-330000172349, z góry w terminie do 31 marca każdego roku z zastrzeżeniem, że czynszu tego nie pobiera się za rok, w którym zostało ustanowione prawo użytkowania wieczystego)

W pkt III. Prezydent m.st. Warszawy odmówił T i L, Z R, W D – M, M M oraz S R ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do udziału wynoszącego „części gruntu” o pow. o pow. n² oznaczonego jako działka ewidencyjna nr z obrębu .

Zgodnie ze znajdującym się w aktach sprawy postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia 22 lutego 2006 r. sygn. akt prawa do spadku po zmarłej w dniu 27 października 2002 r. Z R (z domu R) vel Z M R (z domu R vel S R nabyli B Z S (z domu R , w 1/3 części), E M R (w 1/3 części) oraz P J i R (w 1/3 części). Oznacza to, że decyzja reprivatyzacyjna, została skierowana przez Prezydenta m.st. Warszawy do osoby nieżyjącej. Z i R zmarła 27 października 2002 r. i nie żyła w dacie wydawania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r. nr od blisko 12 miesięcy. Postępowanie zakończone wydaniem decyzji Prezydenta m.st. Warszawy w dniu 23 października 2003 r. toczyło się więc w stosunku do osoby zmarłej.

Pojęcie "skierowania decyzji" należy rozumieć określenie adresata rozstrzygnięcia, a więc określenie w drodze decyzji praw i obowiązków oznaczonego podmiotu. Wydając decyzję reprivatyzacyjną, w której jako stronę wskazano osobę nieżyjącą, organ uchybił elementarnym obowiązkom, polegającym na właściwym ustaleniu stanu faktycznego oraz kręgu stron postępowania. W świetle powyższych okoliczności Z R (z domu R) vel Z M R (z domu R vel S R nie mogła być stroną w postępowaniu dekretowym przed Prezydentem m.st. Warszawy. Decyzja wydana została zatem z rażącym naruszeniem prawa, bowiem jednym z elementów postępowania administracyjnego są jego podmioty, a Z R (z domu R vel Z M R (z domu R vel

S R jako osoba zmarła, nie mogła być podmiotem tego postępowania. W ocenie Komisji, skierowanie decyzji administracyjnej wobec nieżyjącej strony wyczerpuje przesłankę „rażącego naruszenia prawa” w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W orzecznictwie wskazuje się, że nałożenie obowiązków, czy przyznanie uprawnień osobie zmarłej decyzją administracyjną kwalifikowane jest jako rażące naruszenie prawa. W wyroku z dnia 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt I OSK 901/09 (lex nr 595601) Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że prowadzenie postępowania administracyjnego w stosunku do osoby zmarłej i wydanie decyzji musi być ocenione jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Jest to uchybienie, w wyniku którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności. W stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć postępowania i wydać decyzji. Gdyby zaś doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej, należy przyjąć, że jest ona obarczona wadą nieważności i nie wywołuje skutków prawnych. Podobnie w wyroku z dnia 20 września 2002 r., sygn. I SA 428/01 (OSP 2004/3, poz. 33) Sąd ten orzekł, że rozstrzygnięcie o sytuacji prawnej osoby, która zmarła po wszczęciu postępowania, należy uznać za rażące naruszenie prawa, dające podstawę do stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego.

Na ocenę zaistnienia wad, o których mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., nie ma wpływu to, czy organ wiedział o śmierci stron postępowania. Powołany przepis w ogóle nie nawiązuje do wiedzy organu o okolicznościach skutkujących nieważnością decyzji. Podobnie Sąd ten orzekł w wyroku z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. II OSK 383/12 (lex nr 1352914), stwierdzając, że skierowanie decyzji do osoby zmarłej jest co do zasady kwalifikowane jako rażące naruszenie prawa. Jest to uzasadnione ustaniem zdolności prawnej osoby fizycznej z chwilą śmierci, co w konsekwencji powoduje, że w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć i prowadzić postępowania administracyjnego i wydać decyzji. **Skierowanie decyzji do zmarłej strony, tj. osoby, która w danym momencie nie miała już przymiotu strony, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji** (por. wyrok NSA z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. I OSK 782/17, wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 maja 2018 r., sygn. I SA/Wa 1548/16, wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 lutego 2018 r., sygn. I SA/Wa 2070/17, wyrok WSA w Warszawie z dnia 11 maja 2017 r., sygn. I SA/Wa 1209/14, wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. I SA/Wa 261/16, wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. I OSK 955/13).

Nie miało przy tym znaczenia, czy uchybienie to miało wpływ na wynik sprawy ani to, że organ prowadząc postępowanie dekretove nie posiadał wiedzy, że osoba będąca stroną postępowania nie żyje. Należy podkreślić, że Z R (z domu R) vel Z M R (z domu R vel S R) jako osoba niemająca zdolności prawnej, nie mogła być bowiem podmiotem praw i obowiązków z zakresu prawa administracyjnego, a skoro tak, to w stosunku do tej osoby nie można było prowadzić postępowania dekretovego, ani skierować do tej osoby podjętego rozstrzygnięcia.

W tym miejscu wskazać należy, że elementem każdego postępowania administracyjnego są jego podmioty, tj. organ, przed którym toczy się postępowanie oraz strona, o której prawach organ administracyjny orzeka w danym postępowaniu. Osoba fizyczna może być stroną postępowania, jeżeli ma zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków, a zatem jeżeli ma zdolność prawną. Zdolność prawną należy zaś oceniać według przepisów prawa cywilnego na podstawie art. 30 § 1 k.p.a., odsyłającym do art. 8 Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1145; dalej: k.c.), stanowiącego, że zdolność prawna osoby fizycznej powstaje z chwilą narodzin, a kończy się z chwilą śmierci. Z powyższego wynika zatem, że status strony przysługujący osobie fizycznej wygasa z chwilą jej śmierci. Osoba zmarła nie może mieć ani zdolności prawnej, ani być podmiotem praw i obowiązków z zakresu prawa administracyjnego. Innymi słowy, w stosunku do osoby zmarłej nie można wszcząć, ani prowadzić postępowania. Nie mogą też być do niej kierowane wydane w sprawie rozstrzygnięcia.

W ocenie Komisji Prezydent m.st. Warszawy, kierując decyzję do osoby nieżyjącej, naruszył zawartą w art. 10 § 1 k.p.a. zasadę czynnego udziału strony w postępowaniu i jej prawa do końcowego zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W tak prowadzonym postępowaniu organ nie zrealizował zawartych w art. 6 i 7 k.p.a. w związku z art. 28 k.p.a., zasad praworządności i prawdy obiektywnej.

1.3. Kodeks postępowania administracyjnego nie zawiera normy, która by wprost regulowała kwestię skutków prawnych skierowania decyzji do osoby zmarłej. Podstawową regułą postępowania administracyjnego jest prowadzenie go wobec osób żyjących. Skoro w przedmiotowej sprawie doszło do wydania decyzji w stosunku do osoby zmarłej, to należy przyjąć, że została ona wydana z rażącym naruszeniem prawa. Okoliczność śmierci strony, nawet jeśli nie jest znana organom administracji publicznej w dniu wydawania decyzji, nie

zmienia faktu, że rozstrzygnięcie wydane zostało w stosunku do osoby nieżyjącej, która w chwili wydania nie miała już przymiotu strony.

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że skierowanie decyzji administracyjnej do osoby zmarłej, a więc do osoby, która w danym momencie nie miała już przymiotu strony postępowania, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji. Przymiot "strony" przysługujący osobie fizycznej wygasa bowiem najpóźniej z jej śmiercią. Oznacza to, że w stosunku do osób zmarłych nie tylko nie można wszczynać postępowań ani wydawać orzeczeń, ale także, że orzeczenia wydane w stosunku do zmarłych są niemożliwe do wykonania (vide: wyrok NSA z dnia 12 kwietnia 2019 r. sygn. akt I OSK 1535/17 - dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Podobne stanowisko zajął WSA w Warszawie w sprawach ze skarg na decyzje Komisji, wskazując, że skierowanie decyzji przez Prezydenta m.st. Warszawy do osoby nieżyjącej stanowi wadę kwalifikowaną decyzji, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., uzasadniająca stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy. Uznał ponadto, że wady w postaci skierowania decyzji do osoby nieżyjącej nie można usunąć przez częściowe stwierdzenie nieważności w zakresie podmiotowym. Przepisy, które normują postępowanie nadzorcze nie przewidują bowiem konstrukcji prawnej, według której możliwe byłoby stwierdzenie nieważności decyzji w części dotyczącej jednej ze stron postępowania, a jeszcze zwłaszcza takiej, której status strony postępowania nie przysługuje, bo zmarła i tym samym utraciła zdolność prawną (zob. **wyroki WSA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2020 r., I SA/Wa 1777/18 oraz z dnia 19 lutego 2019 r., I SA/Wa 1041/18**).

1.4. W świetle powyższych ustaleń oraz rozważań prawnych, w ocenie Komisji decyzja Prezydenta m. st. Warszawy została wydana z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ skierowana została do osoby, która nie żyła w dacie jej wydania. Wskazana przesłanka wyczerpuje dyspozycję, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

1.5. W ocenie Komisji doszło również do rażącego naruszenia art. 7 k.p.a., który stanowi, że w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Organ nie dokonał dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, poprzez ustalenie, czy wszystkie strony postępowania żyją, a w sytuacji ustalenia,

że któraś z nich zmarła, nie ustalił po nim spadkobierców. Konsekwencją tego było skierowanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r. nr do osoby zmarłej.

2. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

2.1. W ocenie Komisji decyzja reprivatyzacyjna Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r. nr nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych.

2.2. Zgodnie z ww. przepisem przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 624).

Wskazana definicja zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

Pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” w płaszczyźnie prawa administracyjnego odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Głosa do uchwały SN z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1, 3, 4, 7 k.p.a. Nieodwracalność skutków prawnych wynika z następczej w stosunku do uprzedniej decyzji administracyjnej czynności prawnej, nie dotyczy natomiast skutków wynikających z samego faktu wydania decyzji (M. Winceniak, O tzw. „nieodwracalnych

skutkach prawnych” decyzji administracyjnej (w:) Kodyfikacja Postępowania Administracyjnego. Na 50-lecie kpa, red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 901-902).

2.3. W przedmiotowej sprawie w konsekwencji wydania decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r. nr [redacted] nie doszło do odpłatnego zbycia przez beneficjentów przysługujących im udziałów w prawie użytkowania wieczystego gruntów na rzecz osób trzecich. Doszło jedynie do przejścia udziałów w prawie użytkowania wieczystego na rzecz spadkobierców beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej na podstawie dziedziczenia (sukcesji uniwersalnej praw).

Aktualnie w prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, VI Wydział Ksiąg Wieczystych księdze wieczystej KW nr [redacted] w której uregulowano stan prawny nieruchomości położonej w Warszawie, przy ul. Kaliskiej 19/21, oznaczonej jako działka ewidencyjna nr [redacted] z obrębu [redacted] jako właściciel nadal figuruje m.st. Warszawa. Z kolei jako użytkowników wieczystych przedmiotowej nieruchomości ujawniono A [redacted] L [redacted], M [redacted] L [redacted] E M R [redacted] B [redacted] S [redacted] S [redacted] oraz M [redacted] Z [redacted] D [redacted] – M [redacted], w udziale wynoszącym łącznie 0,6381 części.

Zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności. Co istotne, w obowiązujących przepisach brak jest definicji legalnej pojęcia przeniesienia własności. Nie powinno jednak budzić wątpliwości, że „przez przeniesienie własności należy rozumieć przejście prawa własności z jednego podmiotu na inny na podstawie umowy. Z przeniesieniem własności mamy zatem do czynienia w razie łącznego spełnienia dwóch przesłanek: 1) zdarzeniem prawnym powodującym określony skutek prawny jest umowa, a nie jakiegokolwiek inne zdarzenie prawne; 2) skutkiem prawnym umowy jest zmiana właściciela rzeczy” (vide: Komentarz do art. 155 Kodeksu cywilnego, red. Osajda 2019, wyd. 22/J, Biernat - Komentarz do Kodeksu cywilnego). W niniejszej sprawie doszło natomiast do sukcesji uniwersalnej, tj. następstwa prawnego po osobie zmarłej pod tytułem ogólnym w związku ze śmiercią spadkodawcy, bez potrzeby podejmowania dodatkowych czynności prawnych. W związku z tym nabycie praw do nieruchomości na podstawie dziedziczenia nie mieści się w definicji „przeniesienia prawa własności”, o której mowa w art. 2 pkt ustawy z 9 marca 2017 r. Nabycie praw do nieruchomości przy ul. Kaliskiej nastąpiło poprzez przejście praw i obowiązków ze spadkodawcy na spadkobiercę, a nie poprzez przeniesienie praw.

W związku z powyższym, nie doszło do spełnienia pozytywnej przesłanki wymienionej w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., a tym samym w sprawie nie wystąpiły nieodwracalne skutki prawne.

3. Podstawy stwierdzenia nieważności decyzji

3.1. Komisja, dostrzegając powyższe nieprawidłowości, uznała, że zaszyły przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r.nr

3.2. Zgodnie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną albo
- 2) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części, albo
- 2a) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji, albo
- 3) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo
- 3a) stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo
- 4) jeżeli decyzja reprivatyzacyjna wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4, stwierdza jej wydanie z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić albo stwierdzić nieważności, albo
- 5) umarza postępowanie rozpoznawcze.

W rozpoznawanym przypadku została spełniona przesłanka pozytywna, wskazana w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., tj. decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r. nr została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Jak wskazano powyżej, Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję reprivatyzacyjną z rażącym naruszeniem prawa z uwagi na

skierowanie jej do osoby zmarłej. Z uwagi na powyższe naruszenie Komisja była zobligowana do stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 23 października 2003 r. nr [] na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

4. Strony postępowania

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Wprawdzie postępowanie w przed Komisją jest odrębnym postępowaniem, to nie do przyjęcia jest pogląd, że obowiązują inne reguły ochrony interesu prawnego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

W judykaturze przyjmuje się, iż stronami postępowania dekretowego są nie tylko przeddekretowi właściciele nieruchomości lub ich następcy prawni, ale także każdy, komu przysługuje tytuł praworzeczowy do nieruchomości, a zatem obecni właściciele lokali (i to zarówno w budynkach dekretowych oraz podekretowych), jak i obecni użytkownicy wieczyści nieruchomości, (por. wyrok NSA z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. akt I OSK 264/08, z dnia 8 lutego 2007 r., sygn. akt I OSK 1110/06, z dnia 31 marca 2011 r., sygn. akt I OSK 798/10; wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt I SA/Wa 116/17).

Jako strony postępowania przyjęto M [] Z [] D [] M [] (poprzednio M [] M []) jako beneficjentkę decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 23 października 2003 r. Nr [] oraz następczynię prawną zmarłej beneficjentki W [] D [] - M [] , a także następców prawnych beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 23 października 2003 r. Nr [] , tj.: A [] I [] , M [] I [] , E [] M [] R [] oraz B [] S [] S [] Ponadto przymiot strony przysługuje właścicielom wyodrębnionych lokali, będących jednocześnie współużytkownikami

wieczystymi nieruchomości warszawskiej oznaczonej jako działka ewidencyjna nr z obrębu
w udziale wynoszącym łącznie części – tj.: R J
K , M O , P S , K E M , P
M , E W O – D , P A
S , T S , M O , M T
B K M B – C I C K
K C , K M B – M K H
M oraz K C

Na podstawie art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. za stronę postępowania uznano Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

5. Konkluzja

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., orzeczono jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. z późn. zm. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa z późn. zm. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.